

Q. D. B. V.

Ex Historia Civili,

De

FRIDERICO

ÆNOBARBO,

DISSERTATIONEM POSTERIOREM,

In Congressu Disputantium

publicè exponent ac defendent

PRÆSES

M. ELIAS WEIHEN-

MAJERUS,

&

RESPONDENS

GEORGIUS BARTHOLOMÆUS Sandtberger/

ULMENSES.

D. 15. Junii An. clō Ibc LXXXIX.



WITTENBERGÆ,

TYPIS JOHANNIS WILCKII.

117.





§. I.



ostri ratio instituti, imo & promissæ fides requirunt omnino, ut reliquas etiam res à FRIDERICO I. Imperatore Augusto præclarè gestas persequamur; Nimirum posteaquæ in Germania Imperator magnâ severitatis ac justitiæ curâ imperium ordinaverat, universa illa terra fruebatur optima jam pace, ac diu desiderata tranquillitate; ille verò tanta quiete ad otium, voluptatumq; illecebras noluit abuti, sed bellâ strepitum ac præliorum discrimen lenociniis cupiditatum & deliciis domesticis longe prætulit; quocirca magno cum exercitu Poloniam ingressus, Bolezlaum Polonorum ducem, (quod fratrem suum Lolizlaum, Gertrudis cognatæ Friderici maritum, patria pulsam recipere nollet, intercessione Imperatoris susq; deq; habita, insuperq; solitum quingentarum *marcarum* tributum publico inferre ærario detrectaret,) in ordinem redegit, & tandem duris conditionibus pacis propositis in gratiam recepit. (a)

(a) Radevicus de gestis Friderici I. lib. 1. cap. 1. usq; ad c. 6. Guntherus Ligurini lib. 6.

§. II. Quo bello feliciter ad finem perducto, dux Bohemorum Labezlaus (b) ob egregia facinora, fidemq; erga Cæsarem, ac magnam virtutem, quæ in Polonica ex-

peditione potissimum eluxerat, à Friderico I. Imp. rex Bohemiarum creatus est Ratisponæ anno M. CLVIII. (c)

(b) Sic Otto Frising. de gest. Frider. lib. 2. cap. 27. eum vocat, & Radevicus ejusdem continuatur l. c. conf. Gunther. Ligurini lib. 6. p. 89. Steroni autem Waditzlaus dicitur, in Annal. pag. 232. alii Uladislau. (c) Radevicus lib. alleg. cap. 13. Ursperg. Chron. p. 297. Atq; Henr. Stero ex illis est corrigendus, qui anno 1156. hoc contigisse affirmat. Probè autem ex Aventino hic observandum venit, creationem illam regis Bohemorum hac lege tum temporis fuisse factam, ne ea dignitas ad posteros transfiret, sed ei honori successor ex hæres foret. lib. VI. Annalium Bojorum pag. 390. quemadmodum etiam ante Enobarbum Henricus IV. Bratislaum Bohemum diademate exornaverat, cujus tamen successoribus eadem dignitate regni gaudere minimè erat integrum. Postea vero Philippus Sævus Enobarbi filius Primislaum, cognomine Ottocarum, Moguntia in conventu principum A. C. 1199. creavit regem cum perpetua dignitate, ad successores etiam continuanda. v. Trithem. Chron. Hirsaug. ad dictum annum p. 162.

§. III. Postea Imperator Mediolanum toties sibi rebellans difficili obsidione cepit, diripuit, incendit, ac funditus eversum solo æquavit, sale etiam insperso, atq; aratro per medium urbis tracto. (d)

(d) Mediolanum à Friderico I. destructum fuit anno 1162. Ursperg. Chron. pag. 396. ubi everisionem hujus urbis prolixè diligenterq; descripsit, nec non primam Enobarbi contra Mediolanenses expeditionem p. 298, & secundam p. 300. conf. Guntherum in Ligurini libris X. passim. Henr. Steronem in Annal. p. 229. 231. 233. seqq. Chron. Weingart. p. 221. Felicem Fabri in Hist. Sæv. lib. 1. c. 12. p. 103.

§. IV. Ceterum Fridericus, Imperator Augustus, libertatem imperii, auctoritatemq; Cæsarei nominis sicuti contra omnes omnino hostes, ita imprimis adversus Romanos Pontifices masculè & constanter defendit, isto-
rumq;

rumq; ambitioni eo usq; restitit, ut irarum pleni fulmen
anathematis in ipsum semel atq; iterum contorquerent.
Id quod uberius aliquanto & fusius ex fide dignis illorum
temporum monumentis jam confectum dare non pi-
grabor.

§. V. Hadrianus itaq; P. R. etiam si ab initio in Cæ-
sarem studio, benevoloq; affectu inclinare videretur,
postea tamen ejusdem in Italia potentiam majora subin-
de incrementa capientem ægrè ferens, ad frangendas
principis nostri vires nihil non tentavit, eandemq; ob
causam Mediolanensibus toties ob perfidiam ab Impera-
tore multatis, ut denuo adversus Fridericum arma su-
merent, auctor suasorq; fuit.

§. VI. Illud verò imprimis Hadrianum male ha-
buit, quod Imperator in epistolis nomen suum Pontificis
nomini præponeret, in superq; ab episcopis fidelitatis sa-
cramentum exigeret, nec non Cardinalibus à latere, ut
loqui amant, missis non solum Ecclesias, verum etiam ci-
vitates regni, ditionisq; suæ clauderet. (e)

(e) *Epistola Hadriani Papa ad Fridericum, & hujus ad Pontificem
extant in appendice ad Radevicum, pag. 345. quæ ex Chro-
nicis Naucleri (qui eas in Hirsaugiensi cœnobio Spirensis di-
ocesis reperisse se testatus est.) ibidem sunt adjectæ. Neque o-
mibi temperare, quo minus in gratiam curiosi Lectoris præcipua
verba ex Imperatoris epistola, quam Hadriano rescripsit, subte-
xam, ut eximia animi magnitudo, laudabilisq; adversus fa-
stum Pontificium constantia principis nostri clariùs innotescat
omnibus. Ita vero paucis præmissis respondet Pontifici: Quid
Papatus vester Regalis habere dignoscitur, largitio-
ne principum obtinet. Unde cum Romano Pontifici
scribimus, jure antiquo nomen præponimus. &c Revolu-
tite Annales, & si lectum neglexistis, quod asserimus,
illic invenitur. Ab iis autem qui dei sunt per adoptio-*

nem , & regalia nostra tenent, cur homagium & regalia sacramenta non exigamus? Cum ille noster & vester institutor, ab homine rege nihil accipiens, sed omnia bona omnibus conferens , qui pro se & Petro censum Cæsari persolvit, & exemplum vobis dedit, ut ita faciatis, doceat vos, dicens: *discite à me, quia mitis sum & humilis corde.* Aut igitur regalia nostra nobis dimittant, aut, si hæc utilia judicaverint, quæ Dei, Deo, quæ Cæsaris, Cæsari persolvant. Cardinalibus utiq; vestris clausæ sunt Ecclesiæ, & non patent civitates, quia non videmus eos prædicatores, sed prædatores; non pacis corroboratores, sed pecuniæ raptores; non orbis reparatores, sed auri insatiabiles corrafores. *Et paucis interjectis:* Humilitati autem, quæ est custos virtutum, & mansuetudini vestræ non minimam notam inuritis, cum hujusmodi quæstiones religioni non multum conferentes, secularib. personis proponitis. Non enim non possumus respondere auditis, cum superbiæ detestabilem bestiam usq; ad sedem Petri reptasse videmus. &c. *Illud etiam Hadrianum male urebat, quod Cæsar Nectario suo præceperat, ut in scribendis chartis Papam dictionibus singularis numeri nomine suo alloqueretur.* Radevicus lib. 2. cap. 18.

§. VII. Verum ex eo quoq; capite major postea graviorq; Cæsarem inter atq; Pontificem illis ac dissensio est exorta, quod Hadrianus in literis ad principem datis inter cetera scripserat: *dignitatis & honoris plenitudinem Imperatori à Romano Pontifice fuisse collatam, & insigne imperialis coronæ eandem de manu sua suscepisse, adeoq; imperium suum esse beneficium* (f) verbis haud obscuris affirmaverat. Etenim epistola ista tam arrogante perlecta, magnâ principes qui aderant, commoti fuere indignatione, cumq; super insolita hac legatione invalescente inter optimates imperii strepitu & turba, unus Cardinalium, legatorum, qui literas illas tradiderant, dixisset: *à quo ergo*

ergo habet, si à domino papa non habet imperium? tanta ob hoc dictum accensus ira Otto palatinus Comes de Bajoria, ut illius jugulo strictum admovens gladium intentaret mortem. At enim vero auctoritate sua interposita, Imperator tumultum quidem compescuit, ipsis vero legatis, ut primo manè aula relicta abirent, neq; hac vel illac, in episcoporum, abbatumve territoriis vagarentur, sed recta via Romam reverterentur, severè injunxit. Interim quæ acta erant, circummissis per totum imperium literis, (g) significavit omnibus, atq; imperium à solo Deo per principum electionem accepisse se adseveravit, quò circa cum Petrus apostolus mundum hac doctrina informaverit; *Deum timeate, regem honorate*; omnes illos, qui imperialem coronam pro beneficio à papa suscepisse se dicant, divinæ institutioni, atq; Petri doctrinæ contrarios, mendaciq; reos esse affirmavit; quin imò mortis periculum malle se incurrere, quam pati, ut honor auctoritasq; imperii tam inaudita novitate suis temporibus imminuatur, aut ignominia tanta afficiatur.

(f) Radevicus lib. 1. c. 10. auctor est, de Imperatore Lothario II. in palatio Lateranensi super picturam ejusdem acta representantem, versus sequentes suo tempore scriptos extitisse: Rex venit ante fores, jurans prius urbis honores, Post homo fit papa, sumitq; dante coronam. Hinc illa quod, tempestate à non paucis Romanis, imperium Urbis, & regnum Italicum reges Germaniæ hætenus donatione Pontificum possedisse, temerè affirmabatur, quamobrem cum aliquando pictura ista cum inscriptione tam ignominiosa Fridrico Enobarbo Roma per ministros suos ostenderetur, vehementer ipsi displicuit, atq; ut scriptura pariter ac pictura talis de medio tolleretur, Hadriano injunxit seriò, ne tam vana res summis in orbe viris litigandi præbere posset materiam. conf. cap. 16. & Joh. Trithem. Chron. Hirsaug. ad A. 1157. p. 140. conf. quæ Aventinus ex epistola Hadriani papæ ad Hillinum Trevirorum, Arnulphum Mogontinum,

tinum, Tridericum Agrippinensem archimystam dat. i. exscripsit,
ubi de simili prorsus argumento verba nil nisi fastum papalem,
arrogantemq; superbiam spirantia deprehendes. Annal. Bojo-
rum lib. 6. p. 390. (g) Imperatoris epistolam ad imperium
exhibet Radev. c. 1.

§. VIII. Contra vero Hadrianus de his rebus omni-
bus certior factus, ad archiepiscopos atq; episcopos Ger-
maniae dedit literas, ac de injuria Legatis suis illata, ut &
de edicto ab Imperatore publicato, quo Germani religi-
onis causa Romam adire prohibebantur, vehementer est
conquestus, eosq; ut principem ad rectam viam reduce-
rent, sedulo admonuit. Sed vero tantum aberat, ut E-
piscopi Germani partes Caesaris propterea desererent, ut
maximè etiam Papæ in hoc capite repugnarent, imperiiq;
libertatem multis verbis vindicarent in epistola ad Ha-
drianum exarata. (h)

(h) hæc epistola extat apud Radevicum lib. 1. cap. 16.

§. IX. Quamobrem Pontifex adventu in super prin-
cipis (i) perterritus, consilium mutavit, nunciosq; priori-
bus majorem præ se ferentes humanitatem ad lenien-
dum ejus animum misit; qui Augustæ Vindelicorum ab
Imperatore admissi, orationem humillimam ad mitigan-
dum principem accommodatam habent, nova in super
epistola Pontificis oblata, in qua ille suam erga Cæsarem
reverentiam prædicat, præterea prioris episto-
læ verba, quæ Caesaris animum contra se a deo commo-
vissent, explicatione commodiori excusat, per *beneficium*
se non *feudum*, sed *bonum factum* juxta nativam hujus vo-
cabuli significationem, intellexisse callidè asserens, jam
verò *bonum factum* omnino esse judicandum, quod co-
ronam Romanam capiti ipsius honorificè imposuisset. (l)
Qua subdola epistolæ interpretatione Imperator mitiga-
tus, atq; Hadriano fuit reconciliatus.

(i)

(i) *Cæsar namq; Reinaldum Cancellarium & Ottonem Palatinum Comitum cum exercitu in Italiam jam præmiserat, per eosq; certa Sacramenti forma præscripta, Italiae episcopos civitatesq; jurejurando sibi devinxerat. Radev. c. 17. l. 1. (1) præter Radev. l. 1. c. 22. videt-
nam Trithem. Chron. Hirsaug. ad an. 1157. p. 140. seq.*

§. X. Sic & contra ceteros suæ ætatis Pontifices imperii majestatem pro virili defendit; Etenim quum extincto Hadriano dissidium in electione Papæ inter Cardinales esset obortum, adeo ut duo Pontifices simul eligerentur, Octavianus nempe, qui Victoris nomen sumpsit, ac Rolandus, Alexander III. postea vocatus, Imperator auctoritatem potestatemq; congregandorum Conciliorum exemplo Constantini M. Theodosii, Justiniani, Caroli M. atq; Ottonis M. ad se quoq; ex officio ac dignitate imperii pertinere asseverans, Synodum Papiæ, ut schisma tolleretur, convocavit, in qua Alexander legitimum defugiens judicium ab Ecclesiæ præsulibus ibi congregatis damnatus est: Victor, qui Synodi se potestati submitit, confirmatus, atq; à Cæsare missis per Europæ regna literis contra Alexandrum III. defensus. Ex adverso Alexander in Galliam fuga elapsus, in Victorem pariter & Fredericum fulmen excommunicationis evibravit, & Venetos, Mediolanenses atq; vicinos omnes in Imperatorem concitavit. Regressus igitur cum valido exercitu in Italiam, Romam cepit, ac seditiosos cives severè multavit, fugatoq; Alexandro, Paschalem in locum Victoris morte defuncti Papam constituit, & multa fortiter in Italia adversus rebelles gessit. (m) Alexandrum fuga Venetias petentem filius Cæsaris Otto eum instructissima classe persecutus, à Venetis capitur. Quo tristi nuncio percussus, insuperq; molestiarum & dissidiorum pertæsus Imperator jam vergens in senium, pacem cum Alexandro fecit, eumq; legitimum Pontificem tandem agnovit (n)

B

(m)

(m) vid. Radevicus lib. 2. c. 54. & 64. Abb. Ursperg. in Frid. I. pag. 303. (n) Ursperg. l. c. p. 301. conf. Matthæus Paris in Henrico II. Angliæ rege, pag. 128. aliq; æquales illorum temporum Scriptores.

§. XI. Narrant Itali & recentiores quidam Scriptorum, Friderici Enobarbi collum ab Alexandro Papa Venetiis ad januas ædis D. Marci fuisse calcatum, etiam contumeliosè dicente: *super aspidem & basiliscum ambulabis, & calcabis leonem atq; draconem.* Cum responderet Pontifici: *Non tibi, sed Petro, cujus es successor, pareo;* regessisse illum consueta superbia; *Et mihi & Petro.* Verum enim vero hanc narrationem non pauci viri doctrinâ pariter & dignitate illustres; etiam ex nostratibus in dubium vocarunt, imo prorsus fabulofam, atq; ab Italis, Guelficæ præsertim factionis hominibus, in Germanorum contumeliam fuisse confictam judicarunt, quòd non modò magnanimi illius fortissimiq; Imperatoris ingenio & rebus gestis repugnet, verùm etiam monumentorum fide dignorum, Scriptorumq; illorum, quæ ævo isto vixerunt, testimonio prorsus destituatur. (o)

(o) Actum agerem, si controversiam hanc copiosissimè à viris eruditione clarissimis dudum pertractatam & ego in præsens ab ovo arcesse-rem, ac sententiam hujus rei sive affirmativam, sive negativam multis argumentis operosius demonstrare, auctorumq; testimoniis prolixè fuseq; adductis tueri aggrederer, præsertim quum id nec ratio instituti, nec chartæ spatium facillè concedant, quandoquidem ut reliqua etiam Friderici facta nunc attingam, vi promissæ teneor. Ceterum negativam acerrimè propugnavit Christ. Adamus Rupertus in observ. ad Synopsin Historiæ Universalis Besoldianam pag. 663. seq. Edit. Norib. A. 1659. atq; ante illum eandem proposuere negativam Aventinus, Conradus Rittershusius, Matthias Berneggerus, Georgius Remus, [quem ab hac ignominia Fridericum non perfunctoriè liberasse censent viri eruditi, qui Compendium H. E. in usum Gymnasti Gothani adornarunt, pag. 618.] Georgius Richterus, Thomas Reinesius, Dilberrus, &c. quos ibidem pro se allegavit.

Ru-

Rupertus, atq; nostro tempore huic sententia subscribit summus
quidam Polyhistor, cuius auctoritas apud me per magnum mo-
mentum habet, ut alios nunc brevitatis ergo silentio rogam.
Haudquaquam verò viri hi doctissimi narrationem istam de
collo Friderici Imper. ab Alexandro pedibus calcato cum
Baronio Cardinali ex eo capite inficiantur, quasi abhorru-
erit à tanti vicarii Christi mansuetudine turgens fastu
facinus, siquidem arrogans Romanorum Pontificum superbia,
Antichristica tyrannis, injustumq; imperium, quod in maximos
etiam principes insolentissimè exercuerunt, neminem facile
fugiat, qui historiarum medii ævi obiter saltem gnarus est; sed
ideo potissimum, quod de tam ignominioso actu probatissimi
quiq; presentim illius ætatis scriptores prorsus tacent; ut alia
in presenti transeam. Auctores vero illos, qui narrationem hanc
pro historia primi venditarunt, allegatos invenies apud lauda-
tos supra viros; Ceterum ex recentioribus affirmativam pu-
blicè defendendam susceperunt viri doctissimi magno numero,
in primis Celeberrimus Wagenseilius de Impp. XI. & XII. se-
culi, Reiferus in Roma Non-Gloriosa; quibus ad stipulatur Joh.
Henr. Heideggerus in Historia Papatus pag. 106. ac plu-
res alii, quibus nunc enumerandis ob chartæ angustiam super-
sedeo, atq; ad allegatos modò, cum brevitati studendum sit, B.
L. remitto.

§. XII. Præterea inter res imperante Friderico I. ge-
stas omninò est memorabilis Henrici Leonis proscriptio,
quæ insignium in Germania mutationum causa fuit. Ut
autem altius repetam: Quum Imperator Alexandriam
(p) instinctu Papæ sibi rebellantem circumfideret, Henri-
cus Leo ab Alexandro III. P. R. corruptus, ab excommuni-
catione Cæsaris arreptà occasione, perfidè ab eo recessit,
Cæsareumq; exercitum magno exposuit periculo; quocir-
ca Imperator eundem secutus, demissè admodum rogita-
vit, ne se defereret, sed memor beneficiorum copiis suis ad-
versus hostes sibi subveniret, auxiliumq; ferret. Hinc et-
iam cum se exorari non pateretur, in maximum Cæsaris
odium incurrit. B z (p)

(p) *Alexandria dicta erat hac Italia urbs, in honorem papa Alexandri III. à Mediolanensibus edificata, quorum civitas ab Imperatore prius destructa fuerat. vid. Ursperg. Chron. pag. 309.*

§. XIII. Etenim Fridericus multis tunc magnisq; defunctus periculis, feliciter tandem in Germaniam rediit, Henricumq; Leonem (qui interea cum comitibus Zolrensis & Veringensibus, aliisque contra Imperatorem conjunctionem fecerat.) criminis læsæ majestatis accusavit, ac principum consensu proscriptum Ducatibus Bojariæ pariter & Saxoniam privavit, in superq; triennii exilio affecit. (q)

(q) *Ursperg. pag. 310. Henr. Steronis Annales pag. 230, 236, & 237. Chronicon Weingart. pag. 221 seq. Trithem. Chron. Ducum Bavar. p. 109. & Chron. Hirsaug. p. 154. conf. in primis Aventinus in Annal. Bojorum lib. 6. p. 397.*

§. XIV. Ducatum post Bojariæ contulit Ottoni (r) Comiti Palatino Witelsbachio, origine Schirensi, (s) utpote legitimo, proximoq; hæredi; à quo principe laudatissimo omnes Bojariæ Duces & Comites Palatini Rheni ad nostra usq; tempora descenderunt. (r) Hac igitur ratione Ducatus Noricus Guelfis ademptus beneficio Friderici Æno-barbi ad familiam Schirensensem postliminiò rediit anno MCLXXX. (u)

(r) *Otto hic, cujus supra §. 7. & 9. loc. i. mentionem fecimus, fuit vir fortissimus, singulari virtute, constantia, namq; in Fridericum I. fide praditus, atq; in primis in expeditionibus Italicis adversus rebelles civitates & Romanos Pontifices susceptis de Cesare omnium optimè meritis, adeoq; ipsi apprime carus, quem magnis effert laudibus Radevicus lib. 1. cap. 18. conf. Trithem. Chron. Bavar. p. 109. Aventin. lib. 7. Ann. Boj. pag. 400.* (s) *Schiren, Schyren, (quemadmodum Stero l. c. permutatim scribit,) vel secundum Trithemium Scheyerem, auctiam Scheurn, (ut habet Aventinus,) castellum superioris Bojariæ quondam fuerat fortissimum (nunc verò templum) quod Arnolphus Imperator seculo IX. construxerat, cujus filius Arnoldus fuit dux Bojariæ. alter autem Bernhardus, Arnoldi frater, comitatum Scheyerem accepit, duosq; genuit filios, Echar-*

Echaridum nempe, post obitum parentis comitem Scheyrensem, &
 Ottonem, qui in Witelspach oppido superioris Bojaria habitavit, un-
 de & soboles ejus cognomen sortita est. Atq; ex ejusdem stirpe origi-
 nem traxit Otto hic Witelsbachius, qui Henrico Leone pro-
 scripto, Bojariam, unde majores ipsius ante annos ducentos atq; tri-
 ginta unum, ab Imperatore Ottone I. submoti fuerant, in fidem vir-
 tutis ergo ab Imperatore Friderico I. accepit. Idem Otto dux unus
 cum reliquis ejus temporis Comitibus Schirensibus ex castro Schey-
 eren, quod antiquitate nimia pene corruerant, monasterium adifica-
 runt, atq; in sepulchrum generis sui perpetuum elegerunt. Hinc
 Aventinus templum magnifice extructum, D. Benedicto à Schiris
 principibus dedicatum suo ad huc tempore extitisse, ibiq; Mausolea
 eorundem visa fuisse auctor est. Fuit ergo Schira gens præcipua
 semper nobilissimaq; apud Bojos, utpote à Carolo M. per Arnol-
 phum oriunda. Trithem. in Chron. Bavarico l. c. & p. 103, Aventi-
 nus lib. 6. Ann. Boj. p. 398. & lib. 7. p. 400. (t) Quomodo à Comitibus
 Schirensibus à Witelspach Bojaria Duces ac Palatini Comites genus
 deducant, per ordinem ad sua usq; tempora prolixè seduloq; com-
 monstravit doctissimus ille Abbas, Johannes Trithemius in saepe
 laudato Chronico successione Ducum Bavarie & Comitum
 Palatinorum: ad Philippum Palatinum Comitem, principem
 Electorem nec non de Schirensium stemmate, atq; genere, eorumq;
 posteris conferri meretur omnino Aventini lib. VII, integer Annal.
 Boj. (u) tertio Idus Julii. Aventin. l. 7. p. 400. conf. supra al-
 legatos Ursperg. & H. Steyonem, atq; ex recentioribus imprimis
 Dn. Schurzfleisch. in Disput. de Henr. Leone §. 3.

§. XV. Eodemq; tempore Ducatum Saxonie Bern-
 hardo Ascanio (x) (sive Anhaltino) Alberti Ursi filio, ac
 Westphaliam Philippo Coloniensi Archiepiscopo benefi-
 ciario nexu donavit, ceterasq; Leonis ditiones (y) variis
 distribuit, exceptis duntaxat possessionibus & provin-
 ciis, agro Brunsvicensi & Luneburgensi comprehensis,
 quas intercessionem regis Anglie, soceri (z) pro se ac poste-
 nis suis Henricus retinuit. (a) Quo pacto magna illa, ceterisq;
 Germanie principibus pertimescenda Guelforum poten-
 tia valde labefactata atq; imminuta fuit.

(x)

(x) *Ursperg. l. c. Trithem. Chron. Hirsaug. pag. 154. Præterea Bern-
bardo Archimareschallatus à Friderico I. jure perpetuo ac here-
ditario fuit attributus, quæ dignitas una cum Ducatu Saxonico
penes Ascanios fuit usq; ad Sigismundum Imperatorem, qui Electo-
ratum Saxonie cum omnibus juribus ad eum spectantibus transtulit
ad Fridericum Bellicosum, Saxo Wetinensem, Marchionem
Misnie & Landgrævium Thuringiæ pro navata fortiter opem in
bellis Bobemicis. Quo de evolventi sunt scriptores Saxonici, Fabri-
cius, Peccensteinus & P. Albinus. Quæ Electorali dignitate Serenissima
hæc familia, & quidem nunc in linea Albertina per Deignatiam
etiamnum gaudet. (y) reliquas Henrici Leonis possessiones Æ-
nobarbus Welfoni avunculo suo, ac Leonis patruo tradidit, verum
extincto Welfone totum Guelforum patrimonium in Algovia &
superiore Suevia ad Fridericum I. Imper. atq; Hobenstauffios fuit
delatum. vid. Ursperg. p. 310. (z) duxerat namq; Mathildem,
sive ut Trithem. vocat. Mechtildem, Henrici II. Anglorum regis
filiam, Richardi regis sororem. Chron. Bavar. p. 108.*

(2) *Brunsvicensem & Lunenburgensem tractum in Ducatum postea e-
vexit non, ut quidam volunt, Otto IV. Imp. sed Fridericus II. Ho-
benstauffius, id quod ex Abb. Seadensi, & tabulis publicis apud Ho-
Meibomium extantibus probatum ivit Excell. Dn. Schurzfl. Disp.
alleg. §. 5. ubi insuper Guelforum præcipuè Henrici Superbi, ut &
Leonis, potentiam non paucis formidabilem nervosè descripsit; con-
fer omnino de Guelforum potentia atq; ultima origine laudatos à
nobis Dissert. priori ad §. VI. a. Scriptores, ubi Duces Brun-
svicenses & Lunenburgenses originem suam ad Henricum Leonem,
ac antiquos Guelfos referre est indicatum; cum quibus nunc jungas
licet Trithem. Chron. Bavar. l. c. ubi duces hos à tempore Lotha-
rii II. ad suam ætatem usq; recenset. conf. Aventin. Ann. Boj. lib.
4. p. 397.*

§. XVI. Rebus ita constitutis, Italiaq; ac Germania
pacatis, Friderico svasu hortatuq; Clementis III. P. R. (b) si-
gnum crucis sumpsit, & contractis magno viriū apparatu
copiis, contra Saladinum (qui capta Hierosolymorum urbe,
parvis Christianorū in Oriente reliquiis exitium minitaba-
tur,) expeditionem in Asiam suscepit, & Saracenis feliciter
repressis, Iconio, aliisque urbibus occupatis, Saladinū ad pa-
cem

em suppliciter petendam coegit, tantumq; hostibus terrorem incussit, ut haud dubie barbaros illos sub jugum prorsus misisset, nisi subita atq; inexpectata morte fuisset correptus. Cum enim aestu maximo defatigatus refrigerandi sui lavandiq; gratia in flumen *Sapbet* descendisset, in morbum delapsus exstinguitur A. C. M. CXC. Imperii XXXVIII. (c) princeps pietate pariter & fortitudine supra Reges omnes adversariorum etiam suffragiis inelytus, (d) atq; in vindicanda Imperii libertate nulli secundus. Etenim pro bono Rei publicae promovendo nihil prorsus omisit, eumq; in finem permulta celebravit Comitiam Imperii, Moguntiae, Coloniae, Augustae Vindel. Ratisponae, Ulmae, (e) Spirae & c. In non paucas in super Germania urbes privilegiis auctas ad majorem praeter aliis libertatem evexit.

(b) *Henricus Albanensis episcopus à Clemente missus ad Imperatorem fuerat, qui etiam A. C. 1188. expeditionem Hierosolymitanam, quam in eo omnis ferme Scriptores tantopere laudant, suscepit, teste Matth. Paris in Henr. II. Angli R. p. 140. conf. Trithem. Chron. Hirsaug, ad dictum annum. p. 157.*

(c) *Mirum in modum variant de morte ejus auctores, quidam in hepatis morbum eum incidisse, eoque extinctum fuisse commemorant; alii ab equo improvide flumen ingresso illum precipitatum, & extractum, paulo post mortuum fuisse tradunt; alii eum lavandi causa flumen ingressum, in eoque submersum fuisse perhibent. Sic neq; in fluminis denominatione omnes consentiunt, Urspergensis Seram, Matthaeus Paris Saphet nominat; alii Saphar, alii deniq; Saleph dicitur, & recentiores pleriq; Cydnum Ciliciae flumen esse autumant. v. Ursperg, in Frid. I. p. 295, 313, 316. Matth. Paris in Richardo I. Angli rege p. 153; imprimis verò conf. narratio de Friderici expeditione in Asiam à quodam ipsius comite conscripta, quae in appendice ad Radevicum extat, p. 345. Siero Annal. p. 231. & 239 Chron. Weingart. sp. 222. Felix Fabri H. S. lib. 1. c. 12. p. 104. Trithem. Chron. Hirsaug, p. 159. Nos in S. potissimum secuti sumus Urspergensem & narrationem illam in append. Radev. Fridericum Tyri bumatum scribit F. Fabri l. c. & versus in ejusdem sepulchro sculptos ibidem exhibet.*

(d) *de principe nostro adversariorum ejus testimonia aliquot collegit Rupertus in obs. ad Besold. p. 660.*

(e) *Fel. Fabri l. 1. H. S. c. 12. p. 102. Prater Comitiam, alio etiam tempore Frideri-*

deri-

1845
Fridericus principum Germania conventum Ulma habuit ob novam expeditionem adversus Mediolanenses parandam, atq; ibidem quoq; numerum copiarum, quas in Italiam erat ducturus, in it; v. Frising. l. 2. c. 30. & Guntherus Ligur. l. 5. p. 77. ubi Imperatorem ita loquentem introducit. Totus apud nostram coiens exercitus Ulmam, Me duce per rigidam securus & integer Alpem Transeat. &c. Atq; ex dictis facile intelligitur patriam meam carissimam ex ruinis ac diva vastatione superioribus temporibus facta imperante Friderico I. denuo emeruisse, etenim Ulma Hobenstauffis semper addictior in bellis illis inter emulas Guelforum & Hobenstauffiorum in Svevia familias gestis multis damnis fuit affecta, in primis ab Henr. Superbo; v. Chron. Weingart. p. 191. Aventin. l. 6. Ann. Boj. p. 380. imò tandem à Lothario II. Imper. Conradi Hobenstauffii amulo, funditus eversa fuit. At vero Conradus Lothario defuncto, rex creatus, Ulmam ob summam civium erga se fidem readificari jussit, eandemq; à Conrado rege multis privilegiis auctam simili Ænobarbus affectu fovit, v. Fel. Fabril. 2. c. 3. p. 240. l. c. Atq; ex eo tempore civitas hæc, excusso post monachorum jugo, in libertatem se vindicavit, ac contra quasvis hostium molitiones facta cæcè ad per Dei gratiam stetit ac floruit.

§. XVII. Ceterum Friderico I. in imperio successore filio Henricus VI. ex Constantia Rogerii Siculorum regis filia quinquagenaria filium, itidem nomine Fridericum, post Philippum patrum, Imperatorem R. procreavit. Omnes autem illi principes, ab Ænobarbo originem trahentes, Pontificibus R. familiam Hohenstauffiam accessione regnorum Siciliae atq; Apuliae auctam agrè ferentibus, summopere fuere invisi, & exinde anathematis fulmine toties petiti; etenim Pontifices Hohenstauffiorum vires labefactare & potentia ex propinqua Apulia formidabilis nervum incidere anxie allaborarunt, imò non quieverunt, donec familiam hanc potentia pariter & fortitudine nobilissimam radicibus extirparent, quo liberiores posthac in Ecclesia dominatum exercere ipsis liceret. Quem etiam scopum diu multumq; sibi præfixum seculo XIII. ex voto sunt assecuti, quando infelix ille Conradus, Friderici II. ex Conrado IV. nepos à Carolo Andegavensi regno Neapolitano exutus, & instinctu Papæ Clementis IV. securi percussus miserè periit, atq; Hohenstauffiorum familia in hoc principe defecit. v. Paralipomena Hirsperg. p. 355. Trith.

Chron. Hirs. p. 193.

1845

1845

